

Arrest

nr. 74 127 van 27 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 23 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 oktober 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VANDEBEEK, die loco advocaat Y. MATTHYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 december 2006 dient verzoeker een asielaanvraag in.

1.2. Op 12 juli 2007 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Bij arrest nr. 2968 van 23 oktober 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt de onder punt 1.2. vermelde beslissing vernietigd. Op 4 augustus 2008 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker opnieuw de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt op 14 oktober 2008 opnieuw ingetrokken door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.4. Op 6 januari 2009 gaat verzoeker een wettelijke samenwoning aan met een Belgische onderdaan. Op 25 februari 2009 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in als familielid van een burger van de Unie. Na een positief samenwoningverslag wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 25 juli 2014.

1.5. Op 27 april 2009 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw verzoeker de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Hiertegen dient verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.6. Op 12 november 2009 bij arrest nr. 34 018 kent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker de vluchtelingenstatus toe. Gelet op de stopzetting van zijn samenlevingscontract en de toekenning van de vluchtelingenstatus verkreeg hij op 3 februari 2010 in de plaats van zijn F-kaart een B-kaart, geldig tot 12 januari 2015.

1.7. Op 6 mei 2010 dienen verzoekers Turkse echtgenote met wie hij sinds 1997 traditioneel gehuwd zou zijn en zijn vier minderjarige kinderen vanuit Turkije een visumaanvraag tot gezinshereniging in.

1.8. Op 3 maart 2011 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid 7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hiertegen gaat verzoeker in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.9. Op 6 september 2011 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 66 243 de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 3 maart 2011.

1.10. Op 25 oktober wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven en wordt verzoekers verblijfsrecht van onbepaalde duur in het Rijk ingetrokken. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“(…) In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, R.S. {..} attaché genomen op 6.10.2011 wordt aan de genaamde A.S. {..} geboren te Cizre op 11.06.1978, van Turkse nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 24/11/11 om middernacht, het grondgebied van België te verlaten {..}

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING:

Art 49§3 Tijdens de eerste tien jaar verblijf, te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag kan de minister of zijn gemachtigde een vreemdeling, wiens hoedanigheid van vluchteling door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig artikel 57/6, 7° het bevel geven om het grondgebied te verlaten. De betrokken vreemdeling diende op 20.12.2006 een asielaanvraag in, hij werd erkend door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 12.12.09. Als een gevolg van deze erkenning werd mijnheer in het bezit gesteld van een B kaart op 03.02.2010. De Commissaris-generaal heeft op 03.03.11 besloten om betrokkene vluchtelingenstatus in te trekken conform art 57/6 eerste lid, 7° van de wet van 15.12.1980. Dit gebeurde nadat betrokkene opnieuw door het Commissariaat Generaal (CGVS) werd gehoord op 28.05.2010. Hij werd geconfronteerd met het feit dat hij tijdens zijn asielprocedure en na zijn erkenning teruggekeerd was naar zijn land van herkomst, met het feit dat hij uit eigen beweging verschillende keren aangeboden heeft bij zijn autoriteiten op het Belgische grondgebied om een paspoort te laten afleveren en het te laten verlengen en met het feit dat hem door zijn autoriteiten een identiteitskaart werd afgeleverd op het moment dat hij, volgens zijn verklaringen, ondergedoken leefde. Betrokkene kon deze feiten niet weerleggen. De betrokkene ging tegen de beslissing van het CGVS in beroep bij de RvV. Uit hun arrest van 06.09.2011 (nr 66243) blijkt dat ook de Raad betrokkene asielaanvraag als frauduleus beschouwt, de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht behoudt en daarnaast ook de subsidiaire beschermingsstatus weigert. De betrokken vreemdeling heeft zijn verblijfsrecht van onbepaalde duur bekomen op basis van de erkenning als vluchteling. Gezien de intrekking van de vluchtelingenstatus, als gevolg van zijn poging om de Belgische asielinstanties te misleiden bij zijn asielaanvraag, wordt, overeenkomstig het rechtsprincipe ‘fraus omnia corrumpit’ het verblijfsrecht van onbepaalde duur in het Rijk ingetrokken.”

1.11. Op 28 oktober 2011 wordt de visumaanvraag van de gezinsleden van verzoeker geweigerd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betoogt het volgende:

“Schending van het redelijkheidsbeginsel

Het huidige bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op de beslissing tot intrekking van het vluchtelingenstatus van verzoeker. Bij deze intrekking werd evenwel onvoldoende rekening gehouden met het feit dat de aangehaalde redenen onvoldoende zijn om van een valse aanvangsverklaring te spreken. De Turkse ambassade in België is immers niet voldoende op de hoogte van de leden van de Kurdische afscheidingsbeweging. Bij het toekennen van een paspoort kijken zij enkel na of men staatsburger is, misdrijven gepleegd heeft, officieel gezocht wordt. De kleinere garnalen in de afscheidingsbeweging, zoals verzoeker, staan meestal niet geseind, en krijgen vlot een identiteitsbewijs. Verzoeker kon zich dan ook met een gerust hard aanbieden op de ambassade. Tijdens de periode van de terugkeer van verzoeker naar Turkije was zijn vader zwaar ziek. Verzoeker heeft zich bovendien gedeisd gehouden. Op dat ogenblik was er redelijke vrede in het land en was er geen sprake van actieve opsporing van niet-actieve leden van de partij. Ook daar kon verzoeker dan in relatieve veiligheid zijn zieke vader bezoeken, mits hij onder de radar van de autoriteiten bleef. Heden is de situatie echter, zoals verzoeker zelf steeds terecht heeft gesteld, opnieuw gekeerd. Men voert opnieuw een zwaar vervolgingsbeleid en zelfs de minder actieve leden worden opgepakt en gefolterd, soms gedood. Verzoeker heeft nooit gelogen tegen de Belgische overheid, zodat er van frauduleuze verklaringen geen sprake was. Op het moment van zijn vlucht was verzoeker, net zoals heden, in groot gevaar in Turkije. Ook nadien heeft verzoeker steeds de waarheid gesproken over zijn bezoeken aan Turkije, de identiteitsdocumenten en de diverse redenen van zijn bezoeken. Er is dan ook geen sprake van frauduleuze asielaanvraag. Zoals de verwerende partij zelf echter terecht aanhaalt, dient zij rekening te houden met de ganse situatie en de haar gekende gegevens. Verweerster was en is goed op de hoogte van de situatie van verzoeker, door onder meer de asielprocedure en de steeds oprechte en duidelijke verklaringen van verzoeker. De verwerende partij heeft dan ook het redelijkheidsbeginsel geschonden door geen rekening te houden met de werkelijke situatie en achtergrond van verzoeker en de redenen van zijn terugkeer naar Turkije, noch met de zware gevolgen die het intrekken van de vluchtelingenstatus voor verzoeker heeft. Het middel is dan ook ernstig en gegrond.

Schending van artikel 8 EVRM

Verzoeker verblijft zelf al lange tijd in België en heeft een netwerk uitgebouwd van vrienden en kennissen. Verzoeker spreekt goed Nederlands en is geïntegreerd in de Belgische maatschappij. In Turkije heeft verzoeker geen kansen om een gezin te stichten. Hij heeft nog enkele familieleden, doch deze wensen geen contact meer te hebben met verzoeker, nu dit een ernstig risico voor hun eigen veiligheid inhoud. Verzoeker zal dan ook alleen komen te staan in een land waar men hem niet langer wenst. Door uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten, ontnemt men verzoeker dan ook de kans om een normaal relationeel leven uit te bouwen. Ook dit middel is ernstig en gegrond.”

2.2. Verzoekers betoog inzake de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel komt in essentie neer op een kritiek die gericht is tegen de beslissing tot intrekking van zijn vluchtelingenstatus. Deze beslissing maakt evenwel niet het voorwerp uit van onderhavige procedure maar was het voorwerp van een procedure in volle rechtsmacht waarin de Raad bij arrest van 6 september 2011 met nr. 66 243 de beslissing tot intrekking van de asielstatus van verzoeker van 3 maart 2011 heeft bevestigd. De Raad wijst dan ook op het gezag van gewijsde van dit arrest. Het gezag van gewijsde van het arrest van 6 september 2011 strekt zich uit tot de onverbreekelijk met het dictum verbonden motieven. Verzoekers kritiek gericht tegen de beslissing tot intrekking van zijn vluchtelingenstatus kan in kader van onderhavige procedure aldus niet dienstig worden aangevoerd.

De Raad wijst voorts op de toepassing van artikel 49, §3 van de Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt:

“§ 3. Tijdens de eerste tien jaar verblijf, te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag, kan de minister of zijn gemachtigde een vreemdeling, wiens hoedanigheid van vluchteling door

de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig artikel 57/6, 7°, het bevel geven om het grondgebied te verlaten."

Gezien de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 3 maart 2011 op basis van artikel 57/6, 7° van de Vreemdelingenwet, kon de verwerende partij in casu in alle redelijkheid toepassing maken van artikel 49, §3 van de Vreemdelingenwet en verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten geven. Zoals hoger reeds aangegeven kan het betoog van verzoeker waar hij betwist dat het zou gaan om een frauduleuze asielaanvraag in casu niet dienstig worden aangevoerd om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden. De internetartikels die verzoeker ter terechtzitting neerlegt om de oprechtheid van zijn asielmotieven aan te tonen, daargelaten de vaststelling dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen, zijn gelet op de bespreking hoger evenmin dienstig.

2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gezien het voorgaande maakt verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is.

2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.4.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.4.2. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

2.4.3. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.4.4. Verzoeker voert aan dat hij al lange tijd in België is en een netwerk heeft uitgebouwd van vrienden en kennissen, dat hij goed Nederlands spreekt en geïntegreerd is in de Belgische maatschappij. Hij stelt dat hij in Turkije geen kansen heeft om een gezin te stichten. Hij heeft nog enkele familieleden, doch deze wensen geen contact meer te hebben, nu dit een ernstig risico voor hun eigen veiligheid inhoudt. Verzoeker zal dan ook alleen komen te staan in een land waar men hem niet langer wenst. Door het uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten, ontnemt men verzoeker dan ook de kans om een normaal relationeel leven uit te bouwen.

2.4.5. Wat het bestaan van een gezinsleven en privéleven betreft

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt geenszins dat verzoeker een gezinsleven heeft in België. Integendeel, uit de stukken blijkt dat verzoekers echtgenote en kinderen in Turkije verblijven en dat hun aanvraag tot gezinshereniging geweigerd werd omdat verzoeker in België geen verblijfsrecht geniet. Het gehele betoog van verzoeker dat de bestreden beslissing hem verhindert een gezinsleven uit te bouwen, los van de vaststelling dat de loutere eventualiteit van een toekomstig gezinsleven in België, niet onder de noemer gezinsleven valt en derhalve buiten de beschermings sfeer van artikel 8 EVRM valt, raakt aldus kant noch wal. Immers verhindert de bestreden beslissing verzoeker geenszins terug te keren naar zijn land van herkomst, Turkije, om aldaar zijn gezinsleven te beleven. De Raad ziet voorts niet in hoe het betoog van verzoeker dat zijn gezinsleden niets meer met hem te maken willen hebben, hetgeen evenwel tegengesproken wordt door de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoeker op bezoek gaat bij zijn familieleden en zij trouwens tevens een aanvraag tot gezinshereniging hebben gedaan, kan leiden tot een schending van artikel 8 EVRM.

Wat betreft het voorgehouden privéleven van verzoeker dient de Raad op te merken dat het hebben van normale sociale contacten niet onder de noemer privéleven valt en derhalve buiten de beschermings sfeer van artikel 8 EVRM valt. Ten overvloede wijst de Raad erop dat, indien op basis van het summiere betoog van verzoeker al zou kunnen worden aangenomen dat verzoeker een privéleven heeft in België, quod non, hij met zijn betoog niet aantoonde dat er sprake is van een onevenwicht tussen het beoogde doel, fraude bestrijden en de ernst van de inbreuk. Gelet op de voormelde omstandigheden die de zaak kenmerken kan, in casu, geen schending van artikel 8 EVRM worden vastgesteld.

Verzoeker toont geen schending aan van artikel 8 EVRM.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER